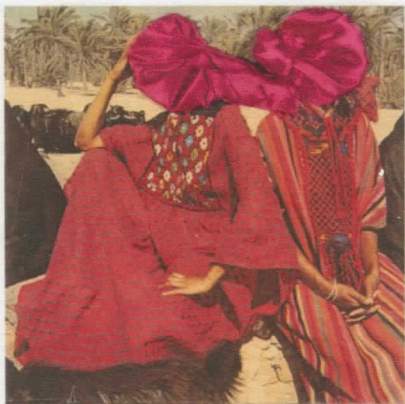

גזר דיין גורף

גזר דין גוף

פמ"ן תעמ"ס: מח"כ פוטופואטיקה #4/2014 תשע"ד

הגלריה ההדרשה, הע"ח 9, מוסררה, ירושלים

אוצר ראשי: אבי סבג

אוצרים: מיכל טוביאס ואיתי עקירב

עורך ומפיק הפנוזין: איתי עקירב

25/152

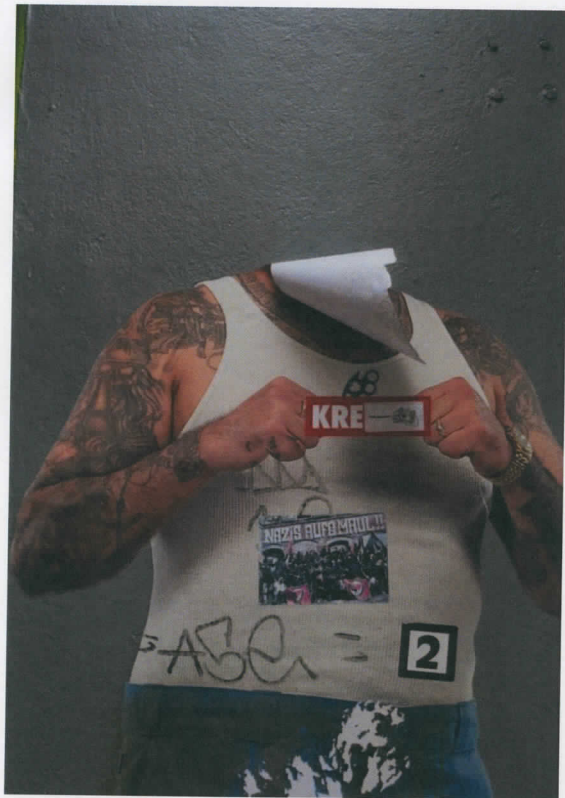
סבון

יש לי סבון
שקניתי ברמאללה
שמן טהור
הכנס לאמבטיה,
עזב את השנים,
עזב קרחת,
תספכל איזה וין,
איזו בטן טעימה,
ואיזה תחת
שכח את מה ששמעת
על הזקנים.

אדם יסודו

הדבר היחיד שגורם לי להרגיש שאני ראוי לתואר אדם הוא מילים שאני קורא או מוחק. זאת הסיבה שאצלי בתיק יש תמיד ספרי שירה שבלעדיהם אסור לי לצאת מהבית. הם עוזרים לי לא לטעות או ללכת לאיבוד באמצע היום או הרחוב.

אבל עכשיו שום משפט מספר אהוב לא מצליח לחלץ אותי מתוגת הבשר וכל כולי עמוק בצער שנקרא אני אז אני מוציא אותי קצת לרחוב, למוות, ודופק בעצמי מנה שווארמה בלאפה במקום כדור בראש.

לבי ריק כמו הדלי הזה

לבי ריק כמו הדלי הזה
בלעדיו

אגסן
מעל האמבטיה
אמלאהו במים

אשרה בו
את הסחבה

ארסן רצפה

על הזין שלי

עד כדי כך כבר לא אכפת לי ממני

שאכלתי עכשו חבילת שוקולד שלמה. היה טעים.

ממילא אף אחת לא תסכים ללשף אותי

אלא אם כן זה יהיה בתשלום. אבל גם אז הייתי מת

שהיא תרגיש אלי משהו באמת, לא רק משהו עם ארנק

שמעמיד לה את חשבון הבנק. שתלחש לי באזן "בוא,

לך אני נותנת בחנם, אתה לא כמו הגברים האחרים,

מזינים והולכים, אתה נשאר, שואל לשלומי, מקריא לי

שירים, תבוא כל יום, אפלו אם אין לך כסף, תבוא

התעצבנתי אליך", ובסוף אני אתחמן אתה.

לא מצליח לצאת

לא מצליח לצאת מעצמי בחיים.

למרות שהייתי מת, לו לפחות המלים שלי היו מצליחות
להגיד משהו חוץ מגוף שאותו הן צורחות רב הזמן
הן מנסות עכשו להאיר את אלהים, לקרא לו שיזכיר לי
שלאור אין אמצע והוא מתחיל ונגמר כל פעם מחדש.
ככה גם המלים. צריך לזכר את זה תמיד בשכבי ובקומי
ובלקתי בדרך. במיוחד בכל פעם שאני פותח את המחברת
ומנסה לכרא את עצמי מחדש במלים.

שחיטה כשרה

בְּכֹל יוֹם שְׁלִישֵׁי שְׁלַחַה אוֹתִי אֲמַא / לְשַׁחַט תְּרַנְגוּלוֹת / שְׁלוֹשׁ
 אוֹ אַרְבַּע / עֲמָדוֹ צְפוּפוֹת בְּסֵל הַפְּלִסְטִיק הַיֵּרֶק / הַמִּתְמַלֵּא
 בְּפֶרֶשׁ / וּפּוֹחֲדוֹת מֵאוֹד / לְטַפְתִּי אֶת רְאֲשֵׁיהֶן לְהַרְגִיעֶנָּה /
 וּכְשֶׁנֶּקֶב הַשּׁוֹחֵט אֶת צִוְּאָרָהּ שֶׁל הָאֲחַת / הִפֵּךְ אוֹתָהּ לְהַגִּיר
 אֶת דָּמָהּ / שֶׁפָּתְיוֹ מְמַלְמֵלוֹת תְּפִלָּה, / סוֹבְבָתִי אֶת הַסֵּל /
 שֶׁלֹּא יֵרָאוּ מֶה מִצָּפָה לָהֶן / (גַּם אֶת רֹאשֵׁי סוֹבְבָתִי). / צָרִיף
 לְחַכּוֹת עַד שֶׁיִּחְדְּלוּ לְהִתְרוֹצֵץ סָבִיב / לְחַבֵּט אֶת כִּנְפֵיהֶן
 בְּחוּל / וּלְהַתִּיז דָּם מִצִּוְּאָר שְׁחוּט / צָרִיף לְחַכּוֹת עַד שֶׁהַגּוֹף
 יִדָּם / וּלְהַחֲזִיר אוֹתָן אֶל תּוֹךְ הַסֵּל / הַנִּחְתִּי אוֹתָן / הָאֲחַת
 עַל רְעוּתָהּ / יִלְדוֹת רְכוֹת מִזְהָמוֹת / אֲמַא בְּבִית הַכִּנָּה מִיָּם
 רוֹתְחִים / לְהִקָּל עַל הַמְרִיטָה / בְּכֹל יוֹם שְׁלִישֵׁי / אֶת הָרֹאשִׁים
 חֲתַכְתִּי בְּסִכִּין חֹד / צָרִיף לְהַפְעִיל הַרְבֵּה לַחֵץ בְּפֶרֶק הַיָּד /
 טְמַנְתִּי עֲמָק בְּפֹחַ הַזֶּבֶל / כְּסִיתִי מֵהָר מִזֶּבֶל אַחֵר / שֶׁלֹּא
 יִסְתַּכְּלוּ עָלַי / בְּעֵינַיִם / אֶת אֲצָבָעוֹת הָרַגְלִים צָרִיף לְחַתֵּךְ
 בְּפֶרֶק / בְּדִוִּיק לִפְנֵי הַצִּוְּרָנִים / שֶׁהִסְתַּכְּלוּ עָלַי / צִהְבוֹת

מִצָּעַר וְטִינָה / זֶה טוֹב לְמֶרֶק / גִּלְטִין טְבָעִי / כֶּךָ אוֹמְרִים
 וּלְהַזְהֵר עִם הַזֶּפֶק הַיֵּרֶק / שֶׁלֹּא יִתְפּוֹצֵץ לָךְ בְּיָדִים / וַיִּרְעִיל
 הַכֹּל / מִתִּישָׁהוּ חֲדָלְנוּ לְמָרֵט אֶת הַנוּצוֹת / שֶׁנֶּדְבָקוֹת
 לְאֲצָבָעוֹת, קָשָׁה לְהַפְטֵר מֵהֶן, / קָל יוֹתֵר לְפָשֵׁט אֶת הָעוֹר /
 וְזֶה מֶה שֶׁעוֹשׂוֹת נָשִׁים מֵאֵז וּמַעוֹלָם / כִּכְפָּפָה נִחְלָצָת מִיָּד /
 בְּשִׁתְיָקָה / בְּכֹל יוֹם שְׁלִישֵׁי / וְרִיחַ הַתּוֹעֵבָה עוֹמֵד בְּבֵית, /
 שְׁנֵאת הָאֵיבָרִים הַפְּנִימִיִּים / שְׁנֵאת הַבֵּת הַפְּנִימִית / שְׁנֵאת
 הַפְּנִים. / וּבִיּוֹם שְׁשֵׁי הָעוֹף הַמְּמַלֵּא / בְּבִטָּן הַמְּלָאָה / רוֹבֵץ

מודעה

אני אלמן
מחפש אשה חדשה

שתהיה טובה
שתהיה יפה

אוכל להכין לה
עופיונים ממלאים
ונאכל עם סרט

בלילות נשוחח בחשך

יש לי מעיל רחצה רך
בצבע החול
אני שמח,
הזין תמיד עומד

שתי תמונות

א.

בתמונה רואים את אבא שלי, הוא עומד במרחק קטן מאיש אחר, בגבה שלו, ומשני ילדים, אחד פוזל, השני אישוניו נוסקים אל התקרה. ארבע הדמויות חתוכות, שלש באזור התזה והילד הפוזל מתחת לסנטר, — כי את רב השטח תופסת חפת הפרות שמעליהם תפוחים וחיבושים, רמונים, לימונים, אפלו חצילים

את הבית איני מזהה, כמעט.

אבא שלי נראה חור, רזה מדי, פרושו של דבר שהתמונה צלמה זמן מה לאחר ההתקף או נתוח המעקפים (הוא שכב על המטה, מצנתר, עיניו מצמצמות מהרגיל, אחר כך ספר לי) (שאבד את מחצית שדה הראיה)

לצלם שעומד מולם קוראים, ככל הנראה, דנצ'ו. גם אותו איני מכירה.

ב
הקביש החוצה את התמונה לארקה אינו אלא שלחן
ארך מכסה מפה לבנה
הם יושבים משני צדיו משפחה? דחוסים בין
הקירות לגדות השלחן העמוס צלחות קטנות,
עגלות. האשה הכבודה בקצה היא בודאי
הסבתא. לידה בנה הצעיר ושני בנים: אחד
נשען, טרוד, על אגרופו, השני מבתר משהו
בכדיו אשה שמנה בשמלה צהבה, אשה צעירה
ומזלג בידה, ומולן שני צעירים, אחד הזקין
טרם זמנו כלם, חוץ מהנשים, חבושים כובעים
בחלק התחתון של התמונה, במרכז, בדיוק מול
הסבתא הכבודה, רואים עגול שחר זה
כוכב. ומתחתיו חבוש אבא שלי הוא בדיוק
שותה. להשלמת התמונה חסרות שתי בנות
דודי הן נשאו ועושות את החג
עם בעליהן אין לי כל דרך לדעת באיזו שנה
צלמה התמונה, אינני יודעת היכן הייתי אז, וגם
הם אינם יודעים, מתחת לראשים
הכפופים, הרכונים, היכן הייתי

התמונות לקוות מתוך הספר: השומרונים : בישול מסורות, מנהגים,
הוצאת ראש ירוק 1999

הזמנה לסיור במסגרת תוכנית

אנו, משרד התרבות והספורט, מודים למוסדות החינוך וההשכלה על שיתוף פעולה עם משרד התרבות והספורט, במסגרת תוכנית הסיורים. תוכנית זו נועדה להעניק לילדי ישראל, ולילדי מדינות נוספות, הזדמנות לסיור במסגרת תוכנית הסיורים. תוכנית זו נועדה להעניק לילדי ישראל, ולילדי מדינות נוספות, הזדמנות לסיור במסגרת תוכנית הסיורים. תוכנית זו נועדה להעניק לילדי ישראל, ולילדי מדינות נוספות, הזדמנות לסיור במסגרת תוכנית הסיורים.

B E R A C H A

משרד
התרבות
והספורט

מכון חינוכי
THE JERUSALEM FOUNDATION
مؤسسة القدس للثقافة

www.musrara.co.il